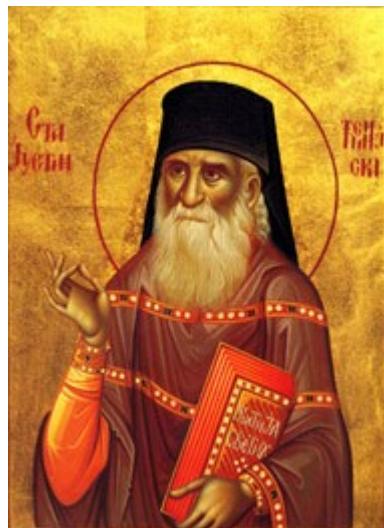

**ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ Γ' ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (1967)**
π. Ιουστίνου Πόποβιτς

«Οστις θέλει ὅπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἔαυτόν καὶ ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι» (Μάρκ. η' 34).

Αἴροντες τόν σταυρό, εὐαρεστοῦμε τόν Κύριο Ιησοῦ Χριστό, Τόν ἀκολουθοῦμε. Ἀν ἀκολουθοῦμε τόν ἔαυτό μας, δέν μποροῦμε νά ἀκολουθοῦμε Ἐκεῖνον. Ὁποιος δέν ἀπαρνηθῆ τόν ἔαυτό του, δέν μπορεῖ νά Μέ ἀκολουθήσῃ (Ματθ. ι' 38).

Ἄν ἀκολουθήσῃς τόν δικό σου νοῦ καὶ ὅχι τόν νοῦ τοῦ Χριστοῦ, ἀν ἀκολουθήσῃς τό θέλημά σου καὶ ὅχι τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀναφέρεται στό ἄγιο Εὐαγγέλιο, ἡ ψυχή σου δέν εἶναι καθαρή, δέν εἶναι ἀγιασμένη, εἶναι χαμένη στήν ζούγκλα τῶν ψυχοφθόρων καὶ φρικτῶν πλανῶν. Διότι ἡ ἀμαρτία, τό κακό, κατόρθωσε νά χτίσῃ μέσα μας, δίπλα σέ ἐκείνη τήν θεοειδή ψυχή πού ἐλάβαμε ἀπό τόν Θεό, τήν δική της ψυχή. Ἄν ἡ ἀμαρτία μᾶς γίνη ἔξις, δημιουργεῖ μέσα μας τήν δική της ψυχή. Ἄν πράττομε τήν ἀμαρτία, ἐκείνη σταδιακά μορφώνεται στήν ψυχή μας. Κοντά σέ ἐκείνη τήν θεοειδή ψυχή, τήν ὅποια ὁ Θεός σοῦ ἔδωσε, ἐσύ φέρνεις ἔναν ξένο, ὁ ὅποιος σέ αἰχμαλωτίζει. Αὐτός διαφεντεύει, ἐνῶ ὃ, τι θεϊκό εἶναι μέσα σου εἶναι σάν κοιμισμένο, σάν μουδιασμένο. Τό

ἀπέρριψες, καί ἐκεῖνο δέν ζῆ μέσα σου, πεθαίνει.

Ἡ ἀμαρτία δημιουργεῖ μέσα μας δικό της κόσμο, δημιουργεῖ μέσα μας δική της φιλοσοφία, δική της ἀντίληψι γιά τόν κόσμο. Ἡ ἀμαρτία ἐπιδιώκει νά καταλάβῃ τήν θέσι τοῦ Θεοῦ στήν ψυχή σου, τήν θέσι τοῦ Προσώπου τοῦ Θεοῦ. Αὐτό θέλει νά κάνῃ ή ἀμαρτία. Ἡ ἀμαρτία στήν πραγματικότητα θέλει νά στερήσῃ τόν ἀνθρωπο ἀπό ἐκεῖνες τίς θεϊκές ὡραιότητες πού ἔχει στήν ψυχή του. Ναί, αὐτός ὁ διάβολος ἀγωνίζεται διά μέσου τῆς ἀμαρτίας νά δημιουργήσῃ μέσα σου καί μέσα μου τήν δική του εἰκόνα. Διότι ή ἀμαρτία πάντοτε ὅμοιάζει στόν διάβολο. Πάντοτε, ὅταν τήν ἐναγκαλιζώμαστε, τυπώνει σιγά-σιγά στήν ψυχή μας τήν δική του σκοτισμένη μορφή. Ἔτσι, μέ τήν ἀμαρτία, μέ τήν ἔξι στήν ἀμαρτία, μορφώνεται μέσα μας ἕνα ἄλλο ἐγώ, μία ἄλλη ψυχή, ἕνας ἄλλος ἔαυτός, ἐκεῖνος ὁ ἔαυτός, τόν ὅποιο ζητεῖ ὁ Κύριος νά ἀπαρνηθοῦμε: «οὐ γάρ ὁ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ' ὁ οὐ θέλω κακόν τοῦτο πράσσω» (Ρωμ. ζ' 19). Τό κακό τό δημιουργήσαμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, ἐνῶ τό καλό εἶναι ἀπό τόν Θεό, λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Α' Τιμ. δ' 4). Ἔγώ θέλω νά ζῶ σωστά, ἀλλά τήν δύναμι νά τό κάνω δέν τήν ἔχω. Δέν βρίσκω τήν δύναμι γι' αὐτό, δέν βρίσκω τήν δύναμι μέσα μου.

Νά, τό σημερινό Εὐαγγέλιο μᾶς ἀποκαλύπτει τόν τρόπο, γιά νά πραγματοποιήσουμε στήν ζωή μας τό καλό πού ἐπιθυμοῦμε. Αὐτός εἶναι ή ἀπάρνησι τοῦ ἔαυτοῦ σου, τῆς ἀμαρτίας σου, αὐτῆς τῆς ἀμαρτωλῆς ψυχῆς πού δημιουργήθηκε, χτίστηκε, μορφώθηκε μέσα σου. Μέ τήν νηστεία στήν πραγματικότητα ἀπωθοῦμε τήν ἀμαρτωλότητα πού εἶναι μέσα μας. Ἀντικαθιστοῦμε σταδιακά τόν ἔαυτό μας μέ τόν Χριστό, μέχρις ὅτου φθάσουμε στήν τελειότητα πού ἔφθασε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὅποιος λέγει: «Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγῶ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός» (Γαλ. β' 20). Νά τί σημαίνει «ἀπαρνησάσθω ἔαυτόν»: Σημαίνει νά ἀπαλείψουμε ὅλες τίς (κακές) μας ἐπιθυμίες, κάθετι ἀνθρώπινο, ἐφάμαρτο, καί νά τά ἀντικαταστήσουμε μέ τόν Χριστό. Νά ἀλλάξουν, νά γίνουν ὅλα Χριστός!

«Ος γάρ ἐάν θέλῃ τήν ψυχήν αὐτοῦ σῶσαι ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἀν ἀπολέσει τήν ψυχήν αὐτοῦ ἔνεκεν ἐμοῦ καί τοῦ εὐαγγελίου, σῶσει αὐτήν» (Μάρκ. η' 35). Ἔάν, βεβαίως, ἀπαρνηθοῦμε κάθε ἀμαρτία μας, κάθε πάθος μας· καί ἀν ξέρουμε, ἀν αἰσθανόμαστε καί ἀν θέλουμε νά γίνη ὁ Χριστός ψυχή μέσα στήν ψυχή μας, καρδιά μέσα στήν καρδιά μας, νά ἀντικαταστήσῃ τόν ἔαυτό μας, τό ἐγώ μας μέ τόν Ἐαυτό Του. Αὐτή

εῖναι ή μόνη όδός γιά νά φυλάξουμε ἐγώ καί ἐσύ καί κάθε ἄνθρωπος τήν ψυχή μας ἀπό τήν κόλαση, ἀπό τήν καταστροφή, ἀπό τόν διάβολο, ἀπό κάθε κακό, ἀπό τά αἰώνια βάσανα, νά βροῦμε μέσα μας ἐκείνη τήν θεοειδή ψυχή, ἐκείνη τήν θεϊκή ψυχή, τήν ὅποια ὁ Θεός μᾶς ἔδωσε.

Θεοειδής ψυχή! –Ποῦ εῖναι ἄραγε; –Στόν Χριστό. Ο Χριστός ἔγινε ἄνθρωπος γιά νά μᾶς εἰπῆ: Νά, ἔτσι πρέπει νά εῖναι ὁ ἄνθρωπος. Ἐκεῖνος, ὁ Θεός, ἔγινε ἄνθρωπος. Ἐκεῖνος, ὁ Θεός, ἔδειξε στόν ἑαυτό Του τό Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς εἴμαστε πλασμένοι κατ' Εἰκόνα Θεοῦ. Όφείλουμε νά ζοῦμε σύμφωνα μέ αὐτήν. Τί εῖναι ὁ νοῦς μας; Εἰκόνα τοῦ νοῦ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ νοῦ τοῦ Θεοῦ. Η δική μας ὑποχρέωσις εῖναι νά κάνουμε τόν νοῦ μας ὅμοιο μέ τόν νοῦ τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή νά χριστοποιήσουμε ὅλο τόν νοῦ μας καί νά μποροῦμε νά ποῦμε μέ τόν ἀπόστολο Παῦλο: «ἡμεῖς νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν» (Α' Κορ. β' 16). Άλλα μέχρι νά ταυτίσουμε τό θέλημά μας μέ τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ, τό δικό μας θέλημα πάντα περιπλανιέται, εῖναι πάντα ἀδύνατο, πάντα σκοντάφτει καί βυθίζεται στήν ἀμαρτία. Ἐάν ἔχουμε τόν Κύριο Ιησοῦ Χριστό ως τό αἰώνιο πρότυπό μας, τό αἰώνιο ὄραμά μας, τότε ταυτίζουμε τόν ἑαυτό μας μέ τό δικό Του θέλημα. Τότε λέμε: δέν θέλω νά γίνη τό θέλημά μου, ἀλλά τό δικό Σου (Κύριε). Πάτερ ήμῶν, γενηθήτω τό θέλημά σου ώς ἐν οὐρανῷ καί ἐπί τῆς γῆς.

“Οταν ἐμεῖς, τηρώντας τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, θέλουμε νά θεραπεύσουμε τό θέλημά μας ἀπό ὅλες τίς ἀδυναμίες, ἀπό ὅλες τίς ἀρρώστειες του, ἀπό ὅλο τόν θάνατό του, στήν πραγματικότητα θεραπεύουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό κάθε ἀμαρτία καί ἐξορίζουμε ἀπό τόν ἑαυτό μας κάθε τι ἐφάμαρτο. Ναί! “Οσο ὅλοκληρος ὁ ἄνθρωπος ἐπιποθεῖ τόν Θεό, ὅσο στ' ἀλήθεια ἀγωνίζεται νά ἀπαρνηθῇ τόν ἑαυτό του καί νά ἀκολουθῇ τόν Χριστό, νά σηκώνῃ τόν Σταυρό, νά σηκώνῃ τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, τότε ἀληθινά λαμβάνει ἀπό τόν Κύριο Ιησοῦ Χριστό τήν θεία δύναμι. Διότι, ὅπως ἔχει λεχθῆ, ὁ Σταυρός «ἡμῖν τοῖς σωζομένοις δύναμις Θεοῦ ἐστι» (Α' Κορ. α' 18). Ήμῖν, γιά μένα καί γιά σένα καί γιά κάθε ἄνθρωπο. “Οταν ἀποφασίσης νά βιάσης τόν ἑαυτό σου νά σηκώσης τόν σταυρό σου, νά! ἐσύ τήν ἴδια στιγμή λαμβάνεις θεία δύναμι. Αὐτή τήν δύναμι τήν δίνει ὁ Κύριος, γιά νά μπορέσης νά νικήσης κάθε ἀμαρτία μέσα σου, νά μπορέσης νά νικήσης κάθε κακό, κάθε κακή συνήθεια, νά μπορέσης νά παιδαγωγήσης τήν γλῶσσα σου νά μή λέγη ἀπρεπα λόγια, νά παιδαγωγήσης τό μάτι σου νά μή βλέπῃ ἐκεῖνα πού δέν πρέπει νά βλέπῃ.

“Ολη ή ζωή σου νά γίνη χριστοειδής. Χάριν τίνος; Χάριν τοῦ Χριστοῦ. Γιά νά έγκατοικίσης τόν Χριστό μέσα σου! Νά, αὐτός εἶναι ό σκοπός μας, αὐτό εἶναι τό δραμά μας, αὐτό εἶναι ή ἀνάπαυσις καί ή εἰρήνη καί ό αἰώνιος παράδεισος τῆς ψυχῆς μας, κάθε ἀνθρώπινης ψυχῆς. Χωρίς τόν Χριστό ή ἀνθρώπινη ψυχή δέν εἰρηνεύει...

Ἡ δική μας ὁδός, ή ὁδός τῶν Αγίων καί τῆς νηστείας, εἶναι βίᾳ στόν ἔαυτό μας νά πράττωμε κάθε ἄγαθό, διηνεκής βίᾳ τοῦ ἔαυτοῦ μας πρός κάθε καλό. Διότι ή φύσις μας δέν θέλει τό καλό. Ἐκείνη κλίνει στό κακό. Ἔσύ ὅμως βίασε τόν ἔαυτό σου νά πνίγης κάθε κακό πού ὑπάρχει μέσα σου. Ο Κύριος θά σοῦ δώσῃ τήν δύναμι τῆς Αναστάσεως, γιά νά κάνης πραγματικά κάθε καλό. Νά σηκώνουμε τόν σταυρό μας, νά χριστοποιοῦμε τόν ἔαυτό μας καί νά προσέχουμε ότι νηστεία δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό νά ἀντικαταστήσουμε τόν ἔαυτό μας μέ τόν Χριστό, τόν Θεό μας. Μέσω κάθε ἀρετῆς ό ἀνθρωπος πρέπει νά ἀντικαθιστᾶ τόν ἔαυτό του μέ τόν Θεό, τόν Κύριο Ιησοῦ Χριστό. Διότι, «θεός ή ἀρετή», ὅπως λέγει ό ἄγιος Μάξιμος. Καί αὐτή ή θεία δύναμις εἶναι πιό δυνατή ἀπό αὐτόν ἐδῶ τόν κόσμο, αὐτή ή δύναμις μᾶς χαρίσθηκε γιά νά ὑπερνικοῦμε κάθε κακό, νά ὑπερνικοῦμε κάθε ἀμαρτία, κάθε διαβολική δύναμι. Βίασε τόν ἔαυτό σου σέ κάθε καλό καί ό Ἅγαθός Κύριος θά σοῦ δώσῃ τήν δύναμι τῆς Αναστάσεως, ὡστε νά πορεύσεσαι ἀπό τήν μεγαλύτερη θλίψι στήν μικρότερη καί ἀπό τήν μικρότερη χαρά στήν μεγαλύτερη χαρά. Νά βαδίζουμε όλοι πρός τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἔως ότου μπορέσουμε νά ποῦμε μέ τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ καί ἐμεῖς: Κύριε Ιησοῦ Χριστέ, δέν ζῶ πλέον ἐγώ ἐσύ ζῆς μέσα μου διά τῶν ἀγίων Μυστηρίων καί τῶν ἀγίων ἀρετῶν. Σέ Ἐσένα ἀνήκει ή δόξα καί ή εὐχαριστία, νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Άμήν.